

ÚVAHA ÚVODEM

Jak jsem uvedl již v minulém SKLUZU, pokládáme tento rok za 50 na Valšovkách.

Je ale třeba připomenout, že chalupa na Valšovkách nebyla první, na kterou naši předchůdci jezdili. Před válkou to byla chata Vitasovka nad Rokytnicí. Ale lyžování, jako doplňkový sport vodáků, nebyl vázán jen na trvalou ubytovací kapacitu. Děly se i přejezdy se základní dopravou většinou vlakem. S určitou svobodou pohybu, ale i nutností dojet za každého počasí. V dnešní pohodlné době asi těžko opakovatelné. Navíc se nejednalo jen o turistiku jako takovou. Byly pořádány četné závody a výkony byly ryze sportovní.

Hledání chalupy po válce bylo jen logickým vyústěním dřívější činnosti. A právě tato chalupa - tedy Valšovky - je podle mne výrazným fenoménem, který upředurčoval další vývoj. Svojí nedostupností, kapacitou, technickou úrovní podhodlím, později vlekem, potřebou oprav a údržby - jakoby si sama vybírala a určovala lidi, kteří tam jezdili dříve i nyní.

Myslím, že nejen v mém životě sehrála tak dominantní roli. Stačí si jen představit, že by lyžařský oddíl žil modelem například vodáckých zájezdů. Tedy např. pronájemem různých ubytovacích kapacit na jednotlivé akce, nebo i sezóny. Určitě by dnes členská základna vypadala jinak, pokud by vůbec nějaká byla.

Proto je toto výročí padesáti let jednoho místa, které k sobě poutá lidi, kteří mají tolik společného tak významné.

Když se na chalupu podíváme zblízka, můžeme v ní číst jako v kronice. Jsou zde zcela jasně vidět různá období vývoje. Jak vlivy z venku - elektrifikace, první vlek, přísun financí z autokempu, silnice ..., tak i uvnitř - zakládání rodin v původní partě a z toho plynoucí změny potřeb, rození nových generací, vznik „kultu dítěte“ - ten se projevil i v dispozici chalupy (vytěsnění kuřáků a hluku do chlíva v době usínání, a zároveň vytěsnování dětí do chlíva odpoledne a v podvečer), ale i vývoj a změny ve společnosti jako takové (nástup chat a chalup, aut, vlny větší sounáležitosti vlivem politické situace i vznikající rozdíly v ekonomickém - nikoli však společenském - postavení).

Ve všech těchto situacích právě chalupa plnila funkci jednak stmelovací, ale zároveň i selektivní.

Po celou dobu jakoby si i vybírala osobnosti, se kterými se vzájemně ovlivňovala v dalším vývoji. Je velice těžké pokusit se o vyjmenování těch hlavních a na nikoho nezapomenout. Z vyprávění vím, že základní režim a pořádek v chování i zacházení s inventářem pověstně hájil Jarda Jarouš. Snad i na něj navázal Mirek Novák - Had, který v období plné síly proslul svojí konstruktivní a nestrannou buzerací. Tu dokázal zjemnit a až poetizovat svými „návody a příkazy“ formou veršovanou nebo v Hadoslovenštině. Jeho plnohodnotný nástupce chybí.

Je velice zajímavé, že po celou dobu 50-ti let se o naši dopravu starali pouze tři lidé. Tři ochotní a zodpovědní. Mirek Pražák, Vikina Kodatová a Jirka Škranc. Právě Jirka, jako-by v pozadí, zajišťoval autobusy už v době, kdy ČSAD si diktovalo a řidiči natahovali ruku.

Rekonstrukce a úpravy chalupy byly přímo závislé na možnostech. První úpravy vlastně umožnily pobyt na chalupě a zvyšování její kapacity. Původně byla obyvatelná jen dnešní 3 (vejminek), 1 sloužila jako kuchyň a společenská místnost, 5,6 a 7 byly místnosti pro hosty, takže mohly sloužit ihned. Další obyvatelné místnosti se musely vybudovat - z 8- skladu, 9- seníku, 4- dílny. Potom nastalo určité období, kdy hlavním nástrojem byl štětec. Na žádné větší úpravy nebyly finance. Ale možná ani potřeby. To je už období které sice matně, ale přece pamatuji. Vládla tehdy větší pospolitost a bylo to dáno i věkovým složením členstva, užším než dnes. Před chalupou byl vlajkový stožár a používal se!

S rozvojem kempu začal přísun financí i na Valšovky. Po stavbě prvního vleku byla zásadní změnou stavba přístavku. Hospodářské zázemí bylo pod střechou, z bývalého chlíva, potom řezárny, se stal opět chlív, tentokrát v provedení pro lidi. Tím se uvolnila jednička pro obytnou místnost a vlastně to byl poslední nárůst kapacity chalupy. Autorství této dispozice, ale i celkové koncepce, která je vlastně v hlavních rysech naplňována dodnes patří Svát'ovi Cingrošovi.

Následkem i příčinou tohoto období bylo i dělení členstva podle oblíbených místností. Ti čilejší si začali upravovat místnosti k obrazu svému a začalo užší dělení uvnitř oddílů. To trvá dosud, jen s tou změnou, že úlohy těch čilejších před několika lety převzala parta nájemných dělníků a řemeslníků. Z toho samozřejmě plynou při naší české povaze různé pocity a pohledy. Ale věřte tomu, že práce odvedená za mzdu na Valšovkách, jak ve svém rozsahu, tak kvalitě, vysoce převyšuje finanční požitky zúčastněných. V té poslední vlně došlo tedy k rekonstrukci i těch místností, které takové štěstí na ty čilejší neměly. Teď zbývá dokončit jen sedmičku a podlahu 1. patra.

Období největšího budování je za námi. Proto jsme se již před časem vrátili k tradici lesních brigád. Účel je dvojitý, umožnit splnění členské povinnosti a přeci jenom se dotknout i našeho okolí, zvláště pak při účasti dětí.

Při hodnocení realizace rekonstrukce nelze zapomenout na několik jmen. Svůj rukopis zanechali na chalupě Honza Kodat, Pepa Daněk, Pik Sedláček, já osobně vidím neopominutelný přínos Jirky Dohnálka. V první řadě proto, že přesně věděl co chce a dokázal to prosadit. Hada s jeho někdy na nervy hrající pečlivostí. Aleše Pražáka, u něhož se zjevně rozhostila spokojenost když se pořádně zapotil a vždy se hlásil k lopatě a krumpáči. Jirku Militkého s jeho neskutečným počtem odpracovaných hodin a univerzálností. Jirku Arnolda, Vaška Donáta s jejich řemeslem. Jirku Dlouhého a jeho dráty. Největší

Dlouhánův pomník ale je v tom jak lyžují naše děti a hlavně díky Jirkovi umíme lyžovat v každém sněhu a nejraději v hlubočáku. Určitě nesmíme zapomenout jmenovat Mirka Konopáče, jeho hospodářská činnost v tobě odvodů do chřtánu ČSTV byla zásadní pro investice do strojů a materiálu.

Je to víc než nevděčné se pouštět do jmen, protože je nás hodně a každý z nás procházel a prochází určitým obdobím, kdy má pro činnost na Valšovkách větší či menší motivaci.

Dokonce byla doba, a není to dlouho, kdy členstvo trávilo víc času na brigádách, než potom využilo v zimě. Teď jsme v podstatě ve finále. Máme starou chalupu z nového materiálu a určitě jednu z nejhezčích v okolí. Stačí jen ji udržovat běžnou každoroční péčí.

Nejen proto je teď potřebné se více starat o činnost než dříve. Na začátku jsem uvedl, že počátky lyžařů byly hlavně sportovní. Postupem času se z výkonnostní činnosti stala ryze turistická a relaxační. Odpovídá to již zmíněnému vývoji.

Neznamená to podle mne degradaci, ale svoji úlohu tu hraje i to, že již nemusíme vykazovat činnost na „vyšší místa“. Nicméně hlavní roli hraje jednak věkový posun členstva a i skutečnost, že nyní musíme přes týden opravdu pracovat a o víkendu potřebujeme nabrat síly.

Poslední výrazná snaha o zapojení většího počtu členů k vyšší výkonnosti byla Jirky Militkého, ale už se neseťkal s očekávanou odezvou.

Pominula i doba společných akcí mimo Valšovky - SKISAFARI Honzy Dohnálka po slovenských horách, Jeseníky, Rakousko. Zůstala nám jednou ročně akce na běžkách a to jen díky obětavosti buď Franty Beloviče, nebo Tomáše Příbyla. Naši členové jsou většinou v menšině a zájezd se doplňuje z jiných oddílů TJ.

Hlavní činnost OLT tedy spočívá ve víkendových zájezdech a narůstajících týdenních pobytech. Hlavní organizovaná činnost je soustředěna na jarní prázdniny. Úroveň těchto akcí je vždy dána účastníky (hlavně z řad rodičů a dnes i prarodičů) ale myslím, že je vysoká a pro děti přínosná. Pro budoucnost oddílu i pro chalupu pak zásadní. Když se podíváme zpětně, nejvýraznější motivací pro veškerou činnost jednotlivých zúčastněných osob byly vlastní děti. A právě tady vzniká ta výrazná vazba na chalupu a společnost, která v ní přebývá. Hodně lidí odešlo z různých příčin, ale nikdo neuvádí jako důvod to, že si našel něco lepšího obdobného charakteru Valšovek. I proto se množí případné žádosti o přerušování členství, které umožňuje možnost návratu. Navíc v posledních letech se otevřely možnosti obzvlášť ve sjezdovém lyžování dříve netušené.

Přesto se rádi vracíme z Alp právě na Valšovky. Do chalupy, která má pro nás zcela neopakovatelnou atmosféru, svoje zvuky a ticho, vůně, podle kterých zcela neomylně rozlišujeme její části, a v neděli večer oděv po návratu do Prahy. Potkáváme se v ní abychom navázali na hovor z minulého týdne, měsíce nebo roku.

JAK JSME ZAČÍNALI S LYŽOVÁNÍM

Ivan Vacek 1984

Ve staré loděnici pod ledárnami nás bylo jen něco málo přes sto. Všichni jsme byli zapálení pro kanoistiku a po skončení vodácké sezóny hrstka nás sháněla nějakou chatu v Krkonoších, kam bychom mohli pravidelně a hlavně levně jezdit.

Náš tehdejší předseda Honza Vitásek nám obstaral malou chatu nad Rokytnicí při cestě od Modré Hvězdy na Dvoračky. Tato chata byla t.č. prázdná, nájem byl nepatrný a nocleh pro člena stál 3,- Kč. Ubytovací kapacita stačila právě tak pro náš malý kroužek /10 - 15 osob/. Majitel vedlejší chaty Donth nám vždy na sobotu zatopil, připravil další dříví a přinesl příkrývky a ložní prádlo. Zajistil nám také něco jídla, které jsme si u něj předchozí týden objednali.

Jezdili jsme pravidelně každou sobotu a buď jsme trénovali na přebor hlídek, nebo jezdili v okolí, přes Rezek na Dvoračky a také jsme se zúčastnili oblíbeného závodu „Přes tři kopce“ /Mechovinec, Šeřín a Černá skála/. Bylo-li hezké počasí a měli jsme už po závodech, jezdili jsme přes Kotel, Špindlerovku, Luční boudu do Svobody.

V té době jedinou dopravu do hor obstarával vlak, který vyjížděl ve 13.00 z Hlavního nádraží. Jízdné stálo 49,- Kč. Vlak se skládal ze 3 dílů, již v Praze označených. I. díl do Polubného přes Rokytnici, II. díl do Vrchlabí a III. díl do Svobody. V Železném Brodě se na tyto 3 části rozdělil. Velkou výhodou bylo, že jsme mohli jet kamkoliv a vracet se odkudkoliv.

Lyže tehdá byly široké a poměrně těžké, vázání obyčejné, hole delší, a tak si můžete představit, že cesta z chaty přes hřebeny do Svobody nám dala pořádně zabrat.

Na chatu jsme chodili přímo z Rokytnice, nebo za dobré viditelnosti z Polubného přes Čertův vrch. Zpět na vlak přes Studený vrch na nádraží v Rokytnici, nebo přes Voseckou boudu do Polubného, což byl nádherný sjezd.

Teprve později se začalo jezdit do Krkonoš nákladními auty s plachtou a několika autobusy, které zajišťovaly různé společnosti.

Náš tehdejší oddíl patřil pod „Klub českých turistů“ a jako takový musel pravidelně obsazovat „Přebory hlídek KČT“. Tyto byly vypisovány každoročně a vždy se konaly v jiných horách naší vlasti. Závod byl z počátku pouze pro tříčlenné hlídky - muži straší a mladší, smíšené hlídky /2 muži + 1 žena/ a ženské hlídky. Každý závodník musel mít zátěž a sice muži 5 kg a ženy 2 kg. Délka trati byla pro pánské hlídky 30 km, smíšené 20 km a ženské 10 km.

Obsazovali jsme pravidelně všechny kategorie a získávali přední umístění. Mužská hlídka vždy I. místo, smíšené I. - III. místo a dámská I. místo. Těchto hlídek se zúčastnili tito naši členové: Dvořák, Halaš, Horáček, Huňáček, Kouba, Kodat, Knapp, Střízek a brí Štochlové, z žen pak Huňáčková, Chytrá, Kočková, Kodatová a Vyskočilová.

Za protektorátu, kdy nám Krkonoše nepatřily, byl poslední hlídkový závod uspořádán v Lomnici n. Popelkou a byl rozšířen o závod ve sjezdu.

Na Vitasovku jezdili z našich členů: Dvořák, Hradinský-á, Huňáčkovi, Halaš, Kouba, Kodatovi, Pejša, Votruba, Vráťa Teklý a Körnerovi.

Když byly Krkonoše pro nás nepřístupné, našli jsme si nové středisko, kam jsme jezdili o Vánočních svátcích a sice do hospody „Na pinglu“ v Olbramovicích u Votic na České Sibiři. Majitel hostince i jeho paní byli báječní lidé a škoda, že je Němci popravili. Zde jsme také pořádali závody ve sjezdu z hory sv. Vojtěcha. Účastníky byli Bartošovi, Huňáčkovi, Kodatovi, Pejša a Pustinovi.

Jinak jsme lyžovali v nejbližším pražském okolí, neboť tehdá bylo sněhu dosti. O nedělích bývaly vypravovány zvláštní vlaky do Stránčic u Senohrab, kde byl uspořádán „Přebor pražské župy“. V Senohrabech byl dokonce postaven lyžařský můstek s kritickým bodem 40 m.

Bylo-li za sebou více volných dnů, např. na Vánoce, jezdili jsme na Štědrý den nočním rychlíkem do Tater na Zbojnickou chatu k Pálkovičovi, kde nám Běda Šenk obstaral ubytování, nebo na Votrubovku, kde jsme z Kopského sedla jezdili „Kopršády“. Tehdá byla pro členy Klubu turistů 50% sleva na dráze při účasti nejméně 5-ti členů a bylo jí škoda nevyužít.

Protektorát skončil a Krkonoše zase patřily nám. Co se stalo s naší chatou a panem Donthem nikdo neví a tak jsme museli shánět ubytování, které jsme našli na Dvorské boudě, kde jsme měli zajištěnu velkou místnost pro 8 - 10 osob. Jezdili jsme tehdy autobusem do Špindlu a odtud buď přes Lárovky, nebo dřevařskou cestou na Dvorskou boudu. V neděli potom jsme brázdili buď hřebeny, nebo okolí Výrovky a Liščí hory, domů pak Bílým Labem.

Při těchto jízdách nebyla nouze o humorné scény při jízdách přes zamrzlé Labe. Jednou v březnu nám uprostřed Bílého Labe spadl do vody Bohoušek Bouška a všem, kteří ho míjeli, pustě nadával, stojí po pás ve vodě. K dovršení se musel namočit celý, neboť si musel sundat lyže, aby mohl vylézt z vody ven. V boudě „U Bílého Labe“ jsme mu pak každý z nás půjčili tu část oděvu, kterou jsme sami nutně nepotřebovali.

Tak skončila jedna etapa našeho klubového lyžování a začíná druhá - Valšovky.

JAK TO ZAČALO

Skončila válka, život se pomalu vracel do mírových kolejí a i my, v naší milé „Patnáctce“ jsme začali svobodně dýchat a rozhlížet se jak dál. Sudety se vrátily zpět do Československa se všemi svými horskými krásami, se vším majetkem, ale bez německého obyvatelstva. Počátkem čtyřicátého šestého roku začal odsun Němců a lyžařští kluboví nadšenci zatoužili po vlastní boudě na horách. Pro Pražáky to snad ani jinde nebylo možné než v Krkonoších.

A tak jsme vyjeli na jaře v šestačtyřicátém, Franta Říha, já a samozřejmě Vráťa Teklý, najít pro klub horskou boudu. Vráťa, ten byl vždycky u toho, když se v klubu něco velkého dalo, tak i tentokrát přišel s hotovými plány a adresami a se známostmi.

Na fondu Národní obnovy v Trutnově nám dali typ na několik dosud prázdných chat a my jsme vylučovací metodou volili, co je pro nás moc velké, co malé, co těžko přístupné. Nechtěli jsme do údolí, ani do zastavěné obce. Nakonec jsme rozhodovali mezi třemi chalupami: Rýchorskou boudou, hájovnou v Javořím dole /tam je dnes Dynamo Pardubice/ a chalupou na Valšovkách. Všechno jsme obešli. Maxovka byla na spadnutí a i trochu z cesty lyžařského dění. Hájovna v Javořím dole se nám zdála pro potřebu klubu malá a tak jsme rozhodli pro chalupu na Valšovkách.

Na Národním výboru ve Velké Úpě jsme všechno sepsali, vyzvedli klíče a chalupa byla naše. Pamatuji si zcela přesně: za 40.800,- Kčs ve staré měně, t.j. 8.160,- Kčs po měnové reformě. Klubová kasa však byla zoufale prázdná a i tato, docela směšná částka nám dělala starosti.

Před těmi třiceti osmi roky byly Valšovky rozsáhlou luční enklávou, v krásném lese, bez polomů, neničili je ještě průmyslové exhalace, nežrali je všelijací brouci, za to tam rostly borůvky, maliny a houby. Louky byly udržované, nebyly tam močály a každá bouda měla dostatek vlastní vody. Teprve později byla část luk zalesněna, v té době zmizely 3 boudy. Buď vyhořely, nebo spadly. Nebyla tam silnice, ani elektrika, cesta a horské pěšiny byly jako v parku, na rozcestích stála dřevěná boží muka a mariánské obrázky. Romantické, krásné, ale pro potřebné opravy obtížné. A ještě jedna zvláštnost: bydlel zde hajný, ano skutečně bydlel a nedojížděl z místního paneláku na výbušném zlotvoru. Franta Kolín, vysloužilý kanoista, lyžařský závodník, veselý kumpán a ryzí kamarád. Bohužel také jeden z těch, který již na Valšovky nezavítá.

Chalupa, když jsme ji převzali, byla až na zbytky starého nábytku a něco nádobí, prázdná. Chyběly postele, lůžkoviny a nářadí. To vše v porevolučním chaosu a při odsunu Němců bylo kamsi přemístěno, podle tehdy platného hesla, že té almaře je jedno, v které chalupě stojí. To však naším nadšením nemohlo otrást, vždyť jsme byli tak nádherně mladí, ti se vyspí i dva v jedněch tepláčkách.

Bylo však nutno boudu postupně vybavovat, zařizovat a upravit pro širší členstvo. Chuti do práce a šikovných rukou bylo dost. Opět zařadoval Vráťa Teklý a s Jirkou Jindříškem dodali noclehářenské patrové postele, deky, lůžkoviny. Zakoupilo se různé nářadí, nádobí a začaly jezdit brigády. Samozřejmě nákladákem, pod plachtou a každý za své. Duší brigád byl Jarda Jarouš, neúnavný a vtipný organizátor. Jak ten dokázal v době předělového hospodářství zorganizovat společné stravování a jak ty holky, Fanča, Tonička, Jožka, Vikina, Košinka a Svatava a ty ostatní, co se vystřídaly u kuchyně, dokázaly vybraně a na doraz nakrmit i ty nejnáročnější krky.

Co se přivezlo do Úpy, muselo se na boudu vynosit. A tak se táhl z Úpy k Valšovkám řetěz Šerpů, kteří bez rozdílu pohlaví, každý podle svých sil, dvakrát, třikrát i čtyřikrát v jednom dni, navlečení do čel postelí, schováni pod matrací, nahrbeni pod prkny, s horou hrnců na krosně, kráčeli, funěli a potili se. A přitom byla legrace. Venca Zima vynesl na krosně i sud piva. On už byl tenkrát vazba, akorát neměl tak pěkně klenutý hrudníček.

Předělat zemědělskou chalupu na turistickou chatu při tehdejších možnostech byla práce nemalá a zdlouhavá. V patře byly zařízeny 2 místnosti na noclehárny, hlavně zásluhou truhláře Slávy Polehly. Velká sláva bylo první rozsvícení elektrické žárovky Edisonovy Jirkou Květem, který ještě s dalšími kamarády vymysleli a vybudovali osvětlení pro celou chatu s benzinovým agregátem ve sklepě. Sloužilo to léta a dobře.

Velkou starostí, ale současně i povyražením byl záchod v patře. Při větrném počasí tam byl nádherný průvan, že ani nejsilnější proud nepadal tam, kam byl určen a vracel se v mlžném oparu. Vhozený papír, pokud nebyl hodně rychle přikryt deklem, se vznášel jak něžný motýl místnůstkou. Až jednou usedl - nezbeda motýl - Mirkovi Pražákovi na čelo a on s ním přišel k večeři. Ten kluk byl pro srandu ochoten i použít přírodní lepidlo.

Budovalo se, stavělo se, ale také se lyžovalo. Trochu jinak než dnes. Nejen že nebyly vleky, ale nebyla ani výzbroj. Za války se musely lyže odevzdávat německé armádě, takže jen někteří oprášili jasanůvky schované ve sklepě pod uhlím. Většina z nich sháněla co se dalo. Bíle natřené s provrtanou špičkou k tahání n špagátě, s bílými holemi z lísky nebo z bambusu z vojenských skladů, těch bylo nejvíc. Pak se objevily výrobky různých horských kolářů, většinou z jasanu, ale i z buku. Majitel hykorových lyží byl boháč, první lepené dřevěné lyže byl zázrak techniky. Vázání: převážně řemínkový Huinfeld, boty všelijaké. Pokrokem byl první Kandahár, později i francouzské řemeny. Jak se v nich krásně lámaly nohy, to dokázala chudák Květa v jednom roce dvakrát.

Vzpomínám na ty, kteří na Valšovky už nikdy nepřijedou: Franta Kindl, Venca Vinš, Vlád'a Urban, Věra a Vlád'a Vydrovi, Vlád'a Pražák, Lojza Kučera, Jarda Hainz, Karel Pešl, Květa Schmidtová. Ti všichni zůstanou v našich vzpomínkách jako kus historie Valšovek.

Dívá-li se člověk skoro 40 let zpátky, stává se sentimentálním, trochu si to staré idealizuje a na nové se dívá až příliš kriticky. Už Sokrates říkal, že mládež je zkažená, neváží si činů svých předků, nemá úctu ke stáří a příliš holduje vínu. To však jistě neplatí o Valšovkách. Věřím, že dnešní mladí, mezi nimi i děti a vnuci valšovských zakladatelů, tráví zde svůj volný čas jako ti starší, a že se stejnou chutí přiloží ruku k dílu při dalším zvelebování chaty. Je to také na chatě vidět. Starý Valša by ji nepoznal.

Těm starším se omlouvám, jestli jsem na něco zapomněl, mladým děkuji, že měli trpělivost číst staré vzpomínání. Končím s přáním, aby to bylo jako v té pohádce Mítí Šejnosta:

„... a tak stále jezdili na Valšovky a jestli neumřeli, jezdí tam dodnes ...“

DOVĚTEK K ČLÁNKU IVANA VACKA

Vikina Kodatová 1984

Jak vypadaly místnosti po převzetí:

Jednička byla překlenuta zdí na 2 pokoje 1+2. Dvojka měla samostatná kamna i okno a dveře z chodby. (pozn. dnes rozvaděč) Trojka byla jako před renovací. Obě místnosti sloužily k hlavnímu obývání a byly vyhřívány kachlovými kamny. Ve čtyřce byl ponk a sloužila patrně jako truhlářská o a opravářská místnost. Pětka a šestka se nezměnily. Sedmička se poněkud zvětšila a má kamna jinak uspořádána. V osmičce bylo uloženo seno a po jeho odklizení jsme s podivem zírali na tehdy nejhezčí pokoj. Devítka neexistovala, tu vyrobili pod vedení Slávy Polehly Honza Kodat a Božka Huňáček.

Nádobí po Němcích bylo velmi málo: vidličky, nože a lžíce s hákovým křížem, ty se časem ztratily, neboť byly nerezavějící, pak jídelní servis s příslušnými talíři a mísami, ten se časem rozbil, dále několik hrníčků se svatými obrázky a pár sklenic. Na půdě pár starých sukní a svetrů, neboť majitelkami chaty byla 3 děvčata s malým bratrem, která se živila prodejem másla a výrobou sýrů. V chlévě /nynější společenská místnost/ měli 2 krávy.

Chtěla bych připomenout několik zajímavostí o činnosti a povinnostech tehdejších členů.

Každým rokem pořádal Jarda Jarouš 2 lyžařské kurzy - jeden pro dospělé a jeden pro mládež. Oba tyto kurzy byly velice pěkné a hojně obsazené. Při kurzech pro dospělé hlídali muži malé děti, aby se ženy mohly účastnit. Zeptejte se na recept, jak se vaří kafičko pro děti, Mirka Pražáka.

Kurzy pro mládež byly bez rodičů. Vedoucím byl Jarda Jarouš, Pik Sedláček, Honza Kodat a Věra Košinová. V kuchyni obětavě a velice pečlivě vládla Fanyňka Pražáková, pomocnicemi byla Věra Pustinová a já. Musely jsme

nejen vařit, ale dopravit většinu potravy pro celý kurz na vlastních bedrech. Někdy nám pomáhal starý Veidt z Úpy a Karel Pustina.

Kromě výuky na lyžích musely děti škrábat brambory a umývat večer nádobí.

V letních měsících, kromě společných brigád, kdy v kuchyni kraloval Sláva Bouček, byly Valšovky hustě a dlouhodobě obsazeny. Za to museli členové lyžařského oddílu odpracovat za každý týden pobytu následující: postavit v lese 1/4 plnometru dřeva na osobu /děti byly počítány jako osoby/ a usušit posekané seno, které muži pokaždé při sobotním příjezdu museli zkosit na části louky tak, aby za léto byla louka posečená.

O dvojsvátcích, obyčejně v květnu, nám vyjednal Jarda Jarouš brigádu pro lesní správu - sázení stromků. Lesní správa nám zaplatila dopravu a věnovala pro kuchyň jehněčí maso. Dostali jsme také potvrzení o účasti na prvomájovém průvodě. Druhý den odpoledne jsme potom vyrazili autobusem někam na výlet, jako odměnu za práci - třeba do Adršpašských skal a pod.

Všechno bylo krásné a hlavně: všichni byli dobrými kamarády. Hlavní zásluhu na všem dění mají: Jarda Jarouš a Mirek Pražák, jako referent dopravy.

NĚCO Z VALŠOVÁCKÉ POEZIE

Brigády na Valšovkách /na různé melodie/

/Sil jsem proso/

*Sázeli jsme na Valšovkách , kopali jsme díry,
na oběd jsme odcházeli plni pevné víry,
že se nažerem, nácka sobě naperem,
to jsme ještě nevěděli, že se z toho posmějem.*

/Emar, to byl mořský stařec/

*Poblínkali sazeníčky brigádníci z Valšovek,
takovéhle pohnojení, to je lepší nežli drek.*

/Až já budu velká/

*Kopala jsem v pýru, neměla jsem míru,
pojd' Františku, vem si metr, pojd' změřit tu díru.
Frantík běží s mírou, nadšený je dírou,
Vikinko, ted' radši menší, všechno musíš s mírou.*

/Čí že sú to koně/

*Čí že je to tady kopání, kopání
vždyť je to dírečka k zasmání, zasmání,*

*vykopal ji Jarouš, Jarouš velký pán,
nevrazíš tam ani tulipán.*

/Jabůrek - na Ivana Vacka/

*Jednou kopnul zapálil si, na silnici vzpomínal si,
ruku v bok si dal - u krumpáče stál a skoro neko-, neko-
a na dirkou stál a skoro nekopal.*

/Partyzán/

*Převzali jsme na Valšovkách nad stromkama patronát,
teď je naší povinností chodit k nim na referát.
K patroňátkům vyšlapeme krásnou, pěknou pěšinu,
nejrychleji poroste stromek s hnojem Jardy Košinů.*

Slib družstva Moravy na olympiádě v roce 1984:

členové: Dana Arnoldová, Mirek Rudiš, Borek Anděl, Jirka Arnold

„Tož ja slubujem za túto grupu, že v tomto olempijskom závodě bodem bojovať tak, že skôr vypučem duše, než abysme nechali vyhrať toho pobóchanca fotra Dubinu, pretože tento strýcu chlašče enem pivo a rum, a to chlaščó enem Češi a Bavoráci, ale my Moraváci pijem vínko co só po něm lehké nohy. A tož také slubujeme, že toho vínka v tomto závodě nevychlaščem víc než liter, abysme viděli, esli nám ten Dubina utíká nebo né!

K výsledku klání je ovšem nutno dodat, že strýc Rudiš v závodě bodoval za tety. Dobový kronikář přímo uvádí - cituji:

Po nich nastoupily na trať tety. Bohužel i letos se objevil určitý handicap. Teta Rudiš po fyzické stránce přece jen poněkud ostatní tety převýšila. Omladině předávaly tety štafetový kolík takto: Eva Arnoldová, Mirek Rudiš, Krista Krupková, Vanda Baklová, Milena Hadová, Jana Rakušanová, Milena Toullová, Zdena Štěpánková, Helena Donátová, Olina Dubinová a Eva Tichá...

Slib byl dodržen, Morava zvítězila a Ugrofinsko, jehož členem byl i citovaný závodník Dubina obsadila až 9 místo z 11.

V posledních letech, jak nám dorůstají důchodci, zaplňují chalupu v průběhu týdne. Sláva Bouček vyvaňuje, těší se na víkendáky a rozmazluje je bohatým jídelníčkem. Celý předchozí týden o tom mluví a Had, přitom jak do dostává chutě básnický ztvárňuje jídelní lístek:

*Povídala dceři matka:
Muže třeba držet zkrátka
včas podaná držková
to je kouzlo domova!*

MÁŠL-LI ŠESTKU V KAPSE,
VE CHLÍVĚ HNED STAV SE,
TAM HLADOVÝCH MEKKA!
SLÁVŮV BORŠČ TĚ ČEKÁ
ŽIVOT V KAŽDÉM KOUSKU-
- A BEZ NAMOČENÍ

Nechceš zajít na úbytě?
Frankfurtskou si poruč hbitě!
Husákova roláda
je zas dobrá na záda!
Vrabcem nemůžeš nic zkazit,
nebudeš se sněhem plazit!

CHCEME KLID A ŽÁDNOU RVAČKU
DNESKA MÁME **BRAMBORAČKU**
NEDĚLEJTE ŽÁDNÝ ZMATKY
ZÍTRA BUDOU **KARBANÁTKY**
A KDO CHCE MÍT MAXIPTÁKA
PORUČÍ SI **ZABIJÁKA**

Vitana ať si dá majzla
na Slávu na toho hajzla,
dnes **hovězí** polívku
servíruje ve chlívku.
(talíř a lžíci s sebou)

CHCEŠ-LI MÍTÍ
DOBROU
SRAČKU,
PŘIJĎ K
SLÁVOVI
NA ZELŇAČKU

Pod deset zaběhneš
stovku
dáš-li v pátek
gulášovku
jak ji Sláva s
láskou klohní
nebudeš mít kušnu v
ohni
szegedínský speciál
všech gurmánů ideál
bude zase v sobotu
zalahodí v chobotu
na neděli ze zvyku
šoupnem **čočku k**
jazyku
že ho mělo v hubě
tele_?
stejně přijde do ...

Přes ukrutnou vánici
schystal Sláva žranici:
fazolová/párek
uvítací dárek
vepřo-knedlo-zelo
ti posílí tělo v sobotu
ba i **novohradský plátek**
pro tvůj bachor svátek
a co potom nadělí
když se schýlí k neděli?
svíčkovou na smetaně
pokud jezdil's na laně
i hladové běžkaře
nakrmit se podaře.
S úsměvem jde všechno líp
nadávej na hubu zip!

VALŠ-TRISTE 1995
/epitaf k Slávově kuchyni/

čočka v pátek nadme skvěle
fukěř bude u prdele
na lyžích se vytratí
nepopustíš do gatí
abys měl větší kuráž
v sobotu dáš buřtguláš
s džemem ještě palačinky
než-li začneš prasečinky.
Čtyřem krkům na zklidnění
nabízíme fazole
a co čumíš? víc už není
kuchyň balím, ty vole!
březen 1995

Z brambor vaří v pátek zupu
přijde k chuti v každém trupu
když máš výstup za sebou
nohy už tě nezebou.
Na sobotu česká krmě
zmizí v tobě, zmizí ve mně
zdejší kuchyň -naše Mekka
prasce v šťávě na nás čeká
s knedlíkem a se zelím
blahem se snad otelím.
Po cikánsku bude kráva
v neděli ji peče Sláva
k ní pak rýže - čínská strava
pro každou řiť velmi zdravá.
Celý víkend sladké rakve
hospodský šlehačkou narve
nahradíme minusy
když je dáme do pusy
2.2. 1996

Z hrnců z trojky stoupá vůně
po frankfurtský kdekdo „stůně“
kdo by to bral doslova
byl by hlava oslova.
Vaří knedlík, vrabce peče
ba i v spánku v leže, v kleče
zabývá se jenom žrádlem
a to mastí sádlem.
Na neděli - je přec svátek -
z vepřového bude plátek
houby k tomu svůj šmrnc dají
hlad je peklo, my jsme v ráji.
Na dobroty Slávek mistr
neví už, co smyk či klistr
když se hosti naperou
je mu touhou veškerou.
1.3.1996

V pátek přece nejme šťovky -
talíř husté gulášovky.
Zbaštíme bez odporu
máme v ní i bramboru.
Na sobotu bude svíce
nepohrd' by Velhartice
(Než se s Karlem ve chvíli
českým vínem zdunili)
Knedlík český, strava naše
Rusák ať si žere kaše
americký hamburgery
konzumuje blb kdekterý
Francouzovi nechme žaby
jinde jen louskají šváby.
Na neděli podle přání
se vylepšíš zažívání:
s houbou prase na plátky
nebo játra z dodávky.
Zdravá příloha je rýže,
talíř každý vylíže.
26.1.1996

O TOM, JAK JSEM NA VALŠOVKÁCH VYROST

Luboš Bakla

Ten úplnej začátek umím samozřejmě jen z vyprávění. Když táta jel ukázat mámě poprvé Valšovky, tedy jestli se tam dá jet s batoletem, tak se s nima na zpáteční cestě převrátil v Jičíněvsi autobus. Potom jsem to slyšel vyprávět několikrát a byla to asi děsná sranda, protože to nezabránilo mému odnesení na Valšovky. Odnesení proto, že jsem tam byl transportován coby nechodící a první kroky jsem údajně udělal na pětce.

Ještě donedávna tam bylo futro od skříně, na kterých mi táta značil, jak jsem rostl. No nešlo mi to ani rychle, ani vysoko. Pokud si něco z té a následující doby pamatuji, tak jsou to vjemy spíš animální. Valšovky byly pro mne jakoby prozářené sluncem. Skrz barevná sklíčka v lyžárně, ze své výšky dítě víc nevidí, sluníčko otevřeným oknem na šestce. Potom hodně vůní. Ruksak voněl koženými řemeny, boty krémem, skáre v lyžárně, benzín v motorárně (dnes barvárna), v řezárně (chlív) dřevo, záchod za trojkou nesmrđel, purpura nasypaná na kraj kamen. Ale nejlepší vůně byly rozpečené rohlíky s máslem a džemem.

Pamatuji si zcela zřetelně na pomlázku, kterou nám nechal zajíček na cestě k vyhlídce pod trianglem. Když už jsem byl postaven na lyže, spouštěl jsem se z příkrého svahu od lesa nad pojišťovnou. Dneska je to neuvěřitelné, ale zkuste vyjet do neušlapaného sněhu v takové rychlosti.

Cesta nahoru začínala skvěle záhadně, tož zastávkou v márnici. Seděl tam slámou vycpanej pajdulák. Prý jsem mu říkal Broches, ale nevím to jistě. Nechávali jsme si tam věci, které se nedaly vynést najednou. Víím, že když už tam s námi byla ségra, tak tam měla zásobu Sunaru.

Jo a ještě něco, pořád jsme byli všichni mokrý. Teda zvenku aby bylo jasno. Plátěné kombinézy rychle přicházely o impregnaci a zadky jsme měli tmavší, po uschnutí zase světlejší, než okolní látku. Nejhorší bylo obouvání. Bačkory v šedém moru na zip.

Chodilo se na procházky k triangle a vzpomínám si víc na saně než na lyže. Na těch se mi totiž moc nedařilo. Ale jednou jsme byli lyžovat až na Červenokostelecké, nahoře pod lesem. Táta cvičil mámu a ta spadla tak, že lyže i špička boty ukazovaly ne jednu stranu, ale máma byla na opačnou. Přitom se strašně smála. Táta myslel, že si nejen ulomila nohu, ale že je asi v šoku. Když přijel blíž, zjistil, že se na mámině botě utrhla podrážka a noha je v pořádku.

Jednou se mi celý týden nepodařilo zatočit doprava. Vlevo to šlo, ale vpravo se mi vždycky nějak divně zařízla lyže. Až se Mirek Dubina na tu lyži podíval, a zjistil, že je úplně do vrtule, a že táta na mne řve úplně zbytečně, že s tím zatočit nejde. Ale to už ty lyže bez hran měly plastickou skluznici, jak se vyšouply léta na dřevu.

Na těch lyžích byl samozřejmě kandahár s a do toho upnuté gumové lyžáky, nízké s plochou tkaničkou co zmrzlá nešla rozvázat, tak se rvala přes háčky, a neuvěřitelně těžké. Ještě hodně let jsem byl přesvědčený, že měly olověnou špičku. Z těch lyžáků lezly bílé vlněné ponožky, které skvěle sály jako obrácený knot - zvenku dovnitř. Na nich se potom dělaly ze sněhu kuličky, které prskaly na kamnech. V těch botách byla ukrutná zima a z lyžování bylo utrpení.

Lidi kolem sebe jsem zas tak moc nevnímal, většinou to byly tety, co se chtěly celý den opalovat. A z dětí si asi pamatuju akorát Andulu Květovou. Strejdové byli nejzajímavější při řezání a štípání dříví. Nejzajímavější byl ale hajný Krauz. Měl úplně jinou čepici než ostatní, mluvil trochu jinak a hlavně měl koně se saněma.

Vánice a špatný počasí jsem taky moc nevnímal. Akorát když táta pořád nemohl nahodit motor a už se svítilo petrolejkama. Pořád čistil svíčku a maloval po ní tužkou a nic. Pak přišel Míla Černý a začal pomáhat. Nakonec obešel chalupu a zjistil, že je zavátý výfuk, proto to nejde nahodit.

Na pokojích se kouřilo a dlouho do noci karbanilo. Největší karbaníci byli Vaněčkovi. Něco jiného byla lulka, Kajda Jelínek a Ivan Vacek voněli.

Z doby, kdy už jsem chodil do školy, si pamatuju víc. Jako nedochůdče jsme mohl být na horách déle, než bylo školní volno. Měl jsem sebou učení a co se počtu týče, tak ty jsem se učil na žolíkách. Musel jsem vždycky počítat za sebe, mámu i tátu. Možná i proto mi dnes karty nic neříkají.

První větší vzrůšo bylo s prvním vlekem. Byl sice kratší, než ten dnešní, ale měl plno nedostižných výhod. Ze začátku to nebylo nic moc. Musel jsem jezdit na erární kotvě. Strejdové mne nahazovali a nahoře se kotva musela správně navěsit řetízkem na spodní háček. Po horním háčku se pak pouštěla po napnutém drátě dolů. Láďa Beneš byl už velkej kluk a tak směl kotvy dole nejen chytat a sundavat, ale když kotvy nejezdily, tak vzal naolejovaný hadr a ve smělém pluhu, pověšený s tím hadrem v ruce na drátě sjet přímo podél vleku až těsně k nárazové gumě.

Ráno se prodávaly pacle, bleděmodré umělohmotné plaketky z jakési akce. Do nich byla zatepla vyryto pořadové číslo a obtaženo červenou barvou. Na žluté šňůrce provlečené skrz malinkaté ouško, které praskalo, se zavíracím špendlíkem připínala pacle k naším bundám. Ráno byl nástup, a kdo neměl paci (na den za 3 Kčs), nebyl připuštěn na vlek. A tak milé děti byly na Valšovkách vynalezeny denní permanentky. Naši tatíci se přes týden v práci zjevně nudili.

Jednou se táta nahoře zapovídal s Dubinou a já čekal dole. Přišlo mi to dlouho, tak jsem si nahodil tu erární kotvu sám na lano a přijel přímo k nim. To je tak vyděsilo, že uznali můj nárok na vlastní kotvu. Jezdilo se totiž na všem možném. Ty erární byly pro cizí a domácí neumětely. Pik Sedláček třeba zásadně jezdil za ruku. Měl na to speciální rukavici a aby se nemusel ohýbat, zvedal lano nahoru. Ono taky umělo jezdit i pod sněhem, to pak z kotvy byl

pluh. Venca Zima měl kotvu dřevěnou, okovanou, zvící velikost kyje. Jiná skupina filutů měla lehké kotvy - z plochého kusu trčely dva trny. Já jsem se díky konexím mámy v dílnách Staropramenu přiřadil k poctivé odlité kotvě. Pás, na kterém jezdím dodnes, tedy pojistný pás pro práci ve výškách, mi byl velký. Táta mi ho zkrátil tím, že do přeložení mi špagátem uvázal střední díl starého kandaháru. Tu kotvu jsem neměl hned dobrou, chtělo to vývoj. Když jsem už měl opravdu prvotřídní, předělal se vlek a kotva byla k ničemu.

Na tom vleku se jezdilo nastřídačku, jeden vlevo, jeden vpravo. Jel pomalu a kotvy byly dobře uchopitelné. Díky tomu jsme se mohli nahazovat těsně za sebou, nebo dokonce se pohybovat po laně ručkováním vpřed i vzad. Cestou vzhůru se tedy mohlo volně konverzovat, což mělo samozřejmě největší význam v okamžiku, kdy jsme zaregistrovali existenci děvčat a naopak. Na půl metru lana jsme se uměli navěsit čtyři.

V té době byl můj vzor Honza Dohnálek. Přežili jsme spolu dva skautské tábory, což nás sblížilo. Ale Honza byl závodník, měl polský lyže a tyrolku. Jediné, co neměl byl pud sebezáchovy a to ještě zvyšovalo jeho nedostižnost v lyžování. V místech, kde je dneska asi silnice, byl skvělý hrb na sjezdovce, na kterém se skvěle skákalo. Jedny zimní prázdniny - asi v osmé třídě, přišel za mnou táta první den odpoledne na sjezdovku. Privil: „Máš před sebou ještě celé prázdniny, tak to na chvíli sundej a odpočiň si, ještě se ti něco stane.“ Sundal jsem tedy lyže dole u vleku a ostatní mi v tom nenechali. Začali jsem blbnout a někdo začal dělat kotrmelce dolů z toho svahu u Pivoňky. My jsme před tím ve škole nacvičovali džudokotoul. Takže to ostatním předvedu. Dodnes si pamatuju, jak se v to mokřím sněhu udělal pod mým ramenem důlek a jak to křuplo. No nic, přes bolest jsem si zapnul lyže, nahodil se na lano a pospíchal do chaty.

Stalo se ze mne vzácné zvíře, celá chalupa se u mne vystřídala a začala se dělit na dva tábory: zlomený - nezlomený. Nejlepší byl Mario Beneš, když mi řekl, abych dal ruku nahoru. Když jsem to celkem bez problémů udělal, privil: „Zlomený to není, to by ses posral“. Neděli jsem proflákal na chalupě a v pondělí jsme se vydali do Trutnova. Doktor na příjmu mi položil ruku na rameno a řekl abych zvedl ruku, pak privil: „Fraktura, další“. Zlomená klíční kost, pondělí v háji, v úterý jsem levou rukou štípal lístky na vleku a ve středu už jsem zase lyžoval. Všichni se mi vyhýbali, abych náhodou kvůli nim nespádl. Několik dalších sezón jsem tahal pravou hůlku po sněhu za sebou.

Na televizi se chodilo na pojišťovnu. Příjem nic moc a z filmů si nic nepamatuju. Byl to ale důvod opustit s holkama chalupu. Mojí favoritkou byla Pavla Bařová, měla dlouhý vlnitý vlasy a andělskou tvář i povahu. S ní, s Kateřinou, Jirkou Konopáčem, Ivou Pražákovou, Madlou Štěpánkovou, Honzou, Michalem Vaněčkem a Michalem Cingrošem jsme dokázali naplnit nejen večery, ale i cesta autobusem, hlavně ty zpáteční. Měřítkem pospolitosti této

party byla nedůležitost toho, kdo v autobusu pojede na motoru. Dokázali jsme se skvěle bát při vyprávění i při poslouchání horrorů v rádiu. Potom nastoupily naše první pokusy s alkoholem a bylo ještě veseleji.

Nejlíp to šlo na Silvestra, protože jsme splynuli s davem. Jednou jsme na jedničce vylili sedmičku bílého do postele Ireně Cingrošové, omylem samozřejmě. Asi ta láhev nebyla úplně plná, ale přesto když si Irena sedla na ten flek a začala si sundávat kalhoty a dosedla, pronesla jeden z nejupřímnějších projevů, co jsme od ní kdy slyšeli a málem jsme snědli deku. Na Silvestra jsme byli ale připuštěni jen částečně k dění dospělých. Na jedničce se vařil separátní guláš, společný pro všechny byl ale novoroční projev Zdeňka Čermáka. Jako vyloženou křivdu jsme tehdy brali naši absenci na generální zkoušce divadelních představení v chalupě Venci Zimy. Strejcové pak byli vysmátí a premiéra byla určitě jen odvarem generálky.

Na Vánoce ani tehdy nebyvalo moc sněhu, a tak jsme chodili na Černou horu k Pašerákovi. Byla to skvělá chatrč bez oken a dobroty se tam dělaly v obrovském krbu. Jednou jsem skoro celou zpáteční cestu nesl na ramenou Andreu Rudišovou. Taková to byla drobná dívenka.

Jiřík pak přestal jezdit na Valšovky s tátou, šátečky, tvarohem a kofolou a naším společným úhlavním přítelem se stal Mario. Fascinovalo nás, že si tykáme se středoškolským profesorem, za peníze jsme mu dělali dříví a chodili mu tajně pro rum. Navíc Mario má osobitý humor, který se nám líbil. To jsme jezdili na osmičku a Mario měl každovečerní rituál usínání s kapesníkem přes oči. Já stejně nikdy nevěřil, že spí. Když si jednou Jiřík večer na stole přidělával vázání (tehdy se to ještě smělo), při své pečlivosti si všechno nakreslil na lyži. Pak vcelku polohlasně řekl: „A nyní vztyčíme z bodu kolmici...“. Mario vyletěl z postele jak papírový čert a nadal nám do blbů. Jiřík ho pak o něco později vyfasoval jako předsedu maturitní komise.

Pak to najednou dostalo rychlý spád. K zimám se přidaly letní brigády. Naším postrachem byl Pepa Daněk, jelikož nerozlišoval fyzické možnosti při rozdělování práce. Tak jsem jednou s Katřinou a Pavlou nosil prádlo z Úpy na chalupu, jindy trávil víkend s krumpáčem a lopatou.

Přišly i podstatnější věci - najednou vyrostlo plno dětí a i Pyšák Dubina, který sotva jukal přes kbelík mne dávno přerostl. Zařadil jsem se mezi strejce, kteří se nenápadně vyptávají: „Čí je vlastně tohle dítě?“

Nyní existuje na chalupě jedno jediné místo, kde jsem vlastníma rukama nic neudělal - sedmička. A díky tomu, že stejnou zkušenost má většina opravdových Valšováků kolem mne, je ta dnešní chalupa úplně jiná, než do které jsem byl přinesen. A díky opravdovým Valšovákům je pořád skvěle stejná.

Vzpomínám,

že byly doby, kdy se na Valšovky nikomu šlapat nechtělo. Kdy jsme na Valšovky dostali na celoroční údržbu chat hrst obrtlíků, abychom „utáhli“ okna. V té době jezdilo více lidí na Nebozízek. Bylo to také za dvacku, nemuselo se večer lézt do kopce, na chatě ROH bylo teplo, teplá voda a za pár šupů i jídlo.

Na Valšovky jezdilo jen pár nejvěrnějších, kteří tam trávili vánoce od pečení cukroví až po štědrovečerní společnou večeři. Ti mne při nočním příchodu na chatu prověřovali heslem „ŘEKNI KRÁVA“ .

Vzpomínáš Fanyňko Pražáková a Vikino?

Tehdy jsem byl předsedou lyžařského oddílu po Mílovi Černém. Uvažovalo se ve výboru jednoty o prodeji Valšovek. Mými nejbližšími spolupracovníky byli Mirek Pražák a Jirka Militký. Museli jsme přesvědčit rentabilitou. Mirek naplnil bez obtíží dva autobusy a Jirka se mnou jsme - chceš nebo nechceš - jezdil každý týden. Na Valšovky jsme často docházeli jen sami dva a křísili kašlající motor DKV, abychom si posvítili. A co všechno jsme propovídali!

Bylo to jistě zásluhou Jirky Militkého, že při přicházející elektrifikaci Krkonoš se začala parta Valšováků zase rozšiřovat a na prodej Valšovek se zapomnělo. Předal jsem mu předsednictví v lyžařském oddílu. Přišla na mne populační exploze. Pak první výtah, a dále už to většinou znáte.....

Mohl bych povídat podrobněji a víc ..... , ale lid valšovácký je podezřívavý..... . A co mne nejvíc mrzí ? Nemám svědky ! Kamarádi, chybíte mi ! - A nejen pro to svědectví.

17.5. 1996 Sláva Bouček